

PŘÍBĚH

POHÁDKA O VÁNOČNÍ HVĚZDĚ

Bylo jednou jedno zasněžené království, kde v bílém městě stál bílý palác. V zimě tam nic nekvetlo, a tak ve městě i u paláce byla spousta skleníků, kde zahradníci pěstovali krásné bílé květiny.

V zahradnictví u tržiště stál ve skleníku mladý zahradník a zadumaně si prohlížel květiny v květináčích, které měl druhý den začít prodávat lidem na vánoční stoly. Byly to bílé nádherně rozkvetlé vánoční hvězdy.

„Jsou krásné,“ říkal si zahradník, „jak je možné, že zrovna ty mé jsou vždycky větší než v jiných sklenících?“

A vtom za stolem plným květin zahlédl drobnou dívku v barevných šatech, která jako by se do bílého království nehodila. Brala do ruky jeho květiny, vždycky na ně dýchla a vrátila je zpátky. Zahradník se do dívky v barevných šatech okamžitě zamiloval.

Se zatajeným dechem k dívce došel a pohlédl jí do očí. „Kdo jsi?“

„Jsem květinová víla,“ odpověděla dívka. „Pomáhám těm, kdo mají své květiny opravdu rádi.“

„Jsi úžasná,“ vydechl zahradník. „Smím tě políbit?“

Víle zrůžověly tváře a vánoční hvězda v jejích rukou zčervenala. V záplavě bílých květin hořela jako jasný plamen. Položila vánoční hvězdu mezi ostatní — a vtom se červená začala šířit kolem i na všechny ostatní květy kolem.

Druhý den si lidé nadšeně odnášeli červené vánoční hvězdy ze skleníku, kde jim květináče podával do rukou mladý zahradník a dívka v barevných šatech.

Proto existují vánoční hvězdy bílé, červené i růžové, protože ne všechny zahradníky navštíví květinová víla.

pohádky

MALÁ POHÁDKA O HVĚZDÁCH

To bylo kdysi dávno, kdy noční obloha byla bez hvězd, procházel po zemi tulák s mošnou. Celý den mu svítilo slunce do zad a když nastal večer bylo mu vždy nějak smutno. A tak celý den chodil a přemýšlel, jak by poznal, kde už jednou chodil a kde ještě ne. Vždy ráno si natrhal jablka na cestu a celý den je kousal, některé si sušil a jádérka si dával do své mošničky. Když už pak byla mošnička plná tak jádérka rozházel po zemi a pak když se na ta místa po létech vrátil, vítalo jej plno jablečných sadů s nádhernými jablky. A jak tak chodil po té zemi a trhal svá jablíčka, tak stále přemýšlel co s těmi jádérky. Jednou šel celý den v dešti a večer utrmácený usedl a začal sušit svá jádérka. Byla celá krásná a lesklá, svítila všude kolem něj. Tak si tak pomyslel, to by se mi chodilo po tom světě lépe a v noci při tak nádherných světýlkách.

Jednou zas takhle po dešti vysypal všechna jádérka a poprosil duhu aby je obalila svými barvami. Po chvíli měl jádérka celá třpytivá, že jim začal říkat hvězdy. A když měl těch svých hvězd plnou zem, začal je opět sbírat do své mošničky a vylezl na vysokou horu a začal je rozvěšovat po obloze. Tak dlouho lezl na horu a pak zase dolů pro hvězdy až po dlouhé době měl všechny své hvězdy na nebi. Měl takovou radost, že se hned šel pod nimi projít.

Každé ráno, své hvězdy každou po jedné leští, aby ta světýlka mohla svítit každému kdo je potřebuje. Když nastane večer, usíná s první hvězdou, stejně jako Ty...

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyslo: 4. 1. 2017

Ilustrace: Testárka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Matylda

281

SIHÁČEK

leden 2017

Jak to zvládáme **CO SE STALO**

17. 12. — proběhl tradiční vánoční závod spojující hodinový orientační běh podle mapy a úkolový závod. Počasí letos vyšlo na jedničku a je jen škoda, že se nenašla jediná dvojice z dětí, která by se závodu účastnila. Našimi zástupci tak byli Barča, pomáhala s přípravou tradičních bramboráků a Milach jako organizátor.

21. 12. — se teploty pohybovaly lehce nad nulou, ale silný vítr pobyt venku docela znepríjemňoval. Tato schůzka byla „vánoční“ a strávili jsme ji ve vyhřáté klubovně.

Na počátku jsme si rozložili dárečky pod stromeček a cukroví na stoly. Pak jsme se vrátili k průběhu naší dlouhodobé hry. Podle obrázků na nástěnce si všichni zkoušeli vzpomenout, jaké úkoly jsme pro Ronnyho řešili.

V dalším čase jsme si chvíli povídali o vánočním čase a o zvycích, které se tradičně o svátcích provádějí. Vzpomněli jsme si na házení střevícem, ukládání Barborky a čekáním na její vykvetení, lití oliva, pouštění lodiček a vrácení půjčených věcí jejich majitelům. Nakonec jsme si vyzkoušeli asi nejznámější zvyk — rozkrajování jablka. Protože se nám pro tentokrát nepodařilo sehnat dostatek skořápek, naše tradiční pouštění lodiček jsme tentokrát vynechali...

... jako malou náhradu jsme si pověděli pár slov o pokroku, který lidstvo v posledních šedesáti letech udělalo a jaký vliv to má i na průběh vánočních svátků. Přes 60-ti lety byla televize v plenkách a tak děti pohádky poslouchaly, nebo si promítaly obrázky s povídáním. A tak i my si jeden takový příběh předvedli, byl to „Kocour v botách“. Pavouk otáčel obrázky a Milach četl, atmosféru jsme docela vystihli...

Potom už jsme se usadili kolem stromečku a začali losovat dárečky. Na každého se dostalo, jen Tomáš byl trochu smutný, protože on jediný dáreček nepřinesl, a náhradní jsme si nepřipravili :-(

V dalším čase jsme se pokusili zaspívat si koledy, moc nám to nešlo, překvapil Jirka, protože znal nejvíce koled a vánočních písniček.

Schůzka se už blížila ke konci. Řekli jsme si »co nás čeká v lednu«, rozdali jsme si »poslední letošní číslo« oddílového časopisu, zvláště upozornili na přílohu o vánočních zvycích — omalovánku. Pak jsme začali s balením a úklidem, popřáli jsme si pěkné vánoce a rozloučili jsme se...

